

Ніде дітися, пірнув чорт вдруге. І знову промовив: «Не Бог бере, а я беру», — і знов ані порошинки землі не дістав.

Пірнув і втретє, але цим разом сказав, як треба:

— Не я беру, а Бог бере.

Хапнув землю й виліз нагору із цілою жменею.

Тоді звелів Бог чортові кинути землю поперед себе. З тої грудки й утворилася земля, на якій нині ми живемо. Та не всю землю кинув лукавий. Тільки-но Бог пішов, як капосний чорт виколупав з-під нігтів порошинки землі і з них створив те, що сам схотів: жаб, ящірок, змій та інших гадів, що розлізлися по всій землі.

Про Сонце

*Ж*или в одному селі чоловік та жінка. І було в них двоє дітей — син і дочка. Дочка була така гарна, що у світі й кращої нема. Сонце, як угледіло її — відразу викрало, щоб була йому за жінку.

Кинувся брат шукати дівчину — ніде нема. Тоді взяв торбинку й подався на край світу — туди, де Сонце заходить, щоб відняти в нього сестру.

Йде він та йде, коли не стало в нього хліба. Зайшов до мірошника. Випросив собі макітру борошна й поніс, щоб продати. Аж тут налетів дужий вітер — дмухнув

а позаду слуга їде на возі — окрайці везе (хлібини, розрізані начетверо).

От пригнав Лісун вовків та якраз під той дуб, де чоловік сидів, і почав роздавати вовкам окрайці. Геть усі роздав, зостався на возі тільки один. От Лісун і мовить:

— Кому б цей окраєць віддати? Віддам тому чоловікові, що на дереві... Ану, — каже до нашого сердеги, — годі тобі там сидіти, злязь, бери свою долю та йди додому.

Подякував чоловік та й пішов своєю дорогою, а вовчий бог своєю. І так розжився молодший брат з того окрайця, що став багатший від старшого. Аж тому заздрісно стало. Окрайця ж того ніяк не можна було з'їсти: оце над'їдять до половини, а назавтра він вже знову стане такий, як був.

— Піду і я до лісу, — надумав старший брат, бо ж дуже кортіло йому бути багатшим, — чи не дасть Лісун і мені такого окрайця.

Розпитав у молодшого, де те дерево. Прийшов, заліз, дожидає... І знов прийшов Лісун, і знов поміж вовків окрайці розподіляє. Розділив поміж всіма, а одному вовку й не стало.

— Ну, вовче, — каже Лісун, — коли тобі не стало хліба, то бери те, що на дереві.

Почув старший брат ті слова та так злякався, що повалився додолу. Вовк його зараз і з'їв. Отак Лісун завжди дає тим, в котрих аж із глотки преться, а їм все мало.

Про Боданиха

Жив в одному селі мірошник. Казали, що то був неустрашимий млинар — ні людей, ні чорта не боявся. Стояв його млин за слободою в такому бескетті, що, можна сказати, невилазне. Важко було пройти, не те що проїхати до нього, скрізь самі яри та байраки, і саме в тих очеретах над річкою стояв його млин. І хоч яка там глупа ніч, а не боявся мірошник сам у млині бути.

От довелося йому якось працювати всю ніч, бо був великий завіз хліба. Лишився мірошник у млині один, без людей. Млин ходив добре, й коло півночі млинар задрімав.